

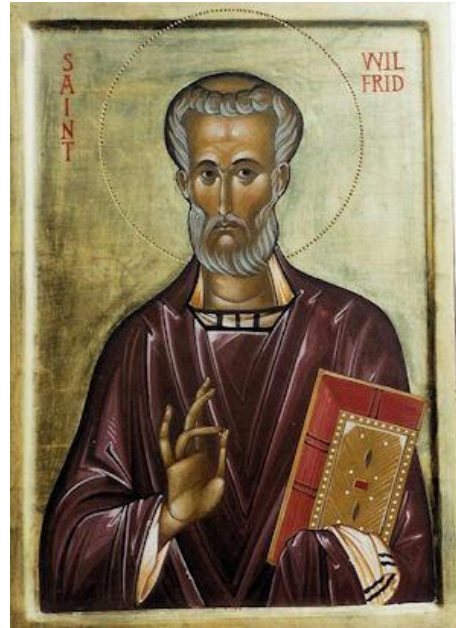
Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в
Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du
Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Св. Вилфрид, Архієпископ
Йоркський

St. Wilfrid, Archbishop of
York

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

«Він помер і радісно подався в вишні
Оселі, щоб з благословення Христа і з його
допомогою паства його пішла слідами свого
Пастиря» (Преподобний Беда)

На 25-го жовтня за григоріанським календарем (це - 12-го жовтня за юліанським) ми святкуємо пам'ять Св. Вилфрида, який тримав пост Архієпископа Йоркського, другий найвищий пост після Архієпископа Кентерберійського в Англійській Церкві.

Вилфрид народився в р. 634 в Нортумбрії (середньовічне царство в північно-східній Англії та південній Шотландії, що бере свою назву від річки Гумбер), в шляхетській родині. Його матір упокоїлась, коли він був ще дуже молодим. Він залишив дім ще підлітком і вчився в Монастирі Ліндісфарнському, заснованому Св. Айданом, як також і в Кентербері, в Галії (Франції) та в

“He died, and joyful sought the
realms above; That, blessed by Christ, and
favour'd with his aid, The flock may follow
in their pastor's path.” (Venerable Bede)

On October 25 on the Gregorian calendar (which is October 12 on the Julian), we celebrate the memory of St. Wilfrid (ancient versions of his name include Wufrid and Wilfrith), who held the post of Archbishop of York, second only to the Archbishop of Canterbury in the English Church.

Wilfrid was born in 634 in Northumbria (a medieval kingdom in north-eastern England and southern Scotland taking its name from the Humber River) into a noble family. His mother died when he was very young and he left home in his early teens to study at the monastery of

Римі, де він остаточно й став Священиком, ще в ранніх 20-их роках свого життя.

Він повернувся в Нортумбрію близько 660 р., щоб стати Ігуменом новозаснованого Монастиря в околиці Ріпон, навколо якого повстало місто того ж імені в Йоркширі, яке вважає його своїм засновником. В цьому пості він взяв участь в Соборі Вітбійському в р. 664, на якому він домігся того, щоб Церква Нортумбрійська прийняла Римський звичай (а це на той час був і звичаєм Нікейського Собору) святкувати Пасху.

Церкву заснували місіонери Келтські а вони святкували Пасху по звичаю т. зв. «Квартодесіманському», якого дотримувався Св. Полікарп (бл. 69 - бл. 155), учень Св. Апостола й Євангеліста Івана Богослова. За цим звичаєм річне святкування Воскресення Господнього завжди припадало на 14-ий день єврейського місяця Нісан (за єврейським місячним календарем), навіть коли не припадав він у неділю. Нікейський звичай настоював на тому, що це річне Свято завжди треба святкувати в неділю.

Після цього Собору Вилфрида призначили бути Єпископом Йорку, столиці Нортумбрії, але він хотів прийняти висвяту з рук Єпископів Галійських, бо ж сумнівався в канонічності місцевих Єпископів. Він затримався з поверненням до Йорку і на його місце призначили й увели Св. Чада (що впокоївся в р. 672).

Обидва Угодники виявили примірну смиренність з цього приводу. Св. Вилфрид відійшов у Монастир Ріпонський не змагаючись за свій пост, а коли, через декілька років, Архієпископ Теодор Кентерберійський постановив, що Св. Вилфрид таки дійсний Першоієрарх Нортумбрійської Церкви, то Св. Чад спокійно відійшов у свій Монастир у Лестинггамі заявивши: «Я охоче віддаю цей пост, бо ж ніколи не вважав себе достойним мати його».

Через декілька років Архієпископ Теодор поділив величезну Нортумбрійську

Lindisfarne founded by St. Aidan, as well as at Canterbury, in Gaul (France) and finally at Rome, where he became a priest in his early 20's.

He returned to Northumbria about 660 to become Abbot of the newly- founded monastery at Ripon, which became the source of the city of the same name in Yorkshire which considers him to be its founder. In this position he participated in the Council of Whitby in 664, where he prevailed upon the Northumbrian Church to accept the Roman (which at the time coincided with the Nicean Council's) tradition of celebrating Pascha.

Founded by Celtic missionaries, the Church had observed Pascha according to the "Quartodeciman" tradition followed by St. Polycarp (ca. 69 - ca. 155), the disciple of the Apostle and Evangelist St. John the Theologian. According to this tradition the annual celebration of the Lord's Resurrection was always held on the 14th day of the Hebrew month of Nisan (according to the Jewish lunar calendar) whether or not it fell on a Sunday. The Nicean tradition insisted that this annual Feast must always be celebrated on a Sunday.

After this Council Wilfrid was appointed Bishop of York, the capital of Northumbria. He wished to be ordained by the bishops of Gaul due to his doubts as to the canonicity of the local bishops. He delayed his return to York and St. Chad (who reposed in 672) was appointed and installed in his place.

Both Saints showed exemplary humility in this matter. Wilfrid withdrew to the Monastery at Ripon rather than contend for the post, and when, several years later, Archbishop Theodore of Canterbury decreed that St. Wilfrid was indeed the rightful Primate of the Northumbrian Church, St. Chad quietly withdrew to his Monastery in Lastingham saying: "I willingly lay down the

Єпархію на три часті. Вилфрид подався до Риму, щоб звернутися до Папи, а той підтримав його прохання. Та конфлікт з Нортумбрійським королем Егфридом, мабуть з огляду на підтримку Вилфридом рішення королеви вступити в жіночий Монастир, не дав йому змогу повернутися на свій пост.

У цей же час Вилфрид потрудився для Євангелії в Селсей, навертаючи язичників в Сассексі до Христа. (До їхнього навернення ці люди, як пишуть, були дуже схильні на самогубство в часах депресії. Вони казали, що цим актом «ідуть до Вотана», як називали одного зі своїх богів – скандинавського бога Одіна – від якого походить англійська назва «середа» - «Wednesday»). Підчас його частих подорожей в Європу Вилфрид також проповідував до Фрізландців – це побережжя південно-східньої частини Північного Моря – тому що їхня мова була подібною до тієї, якою розмовляли Саксонці Нортумбрії.

Після багатьох випробовувань та іспитів Св. Вилфрид упокоївся в Господі 12/25 жовтня 709 р (або 710 р.). Його тіло похоронили на півдні від високого Престолу в Монастирі Ріпонському. Почитання його, як Святого в нерозділеній Церкві наступило скоро після його упокоєння. Нехай Молитви його допоможуть нам сповнити своє завдання зростати до повної міри нашого покликання в Христі Ісусі Господі нашому. Амінь.

office; for I have never thought myself worthy of it”.

Some time later, Archbishop Theodore divided the large Northumbrian eparchy into three parts. Wilfrid departed for Rome to appeal to the Pope who upheld his petition. Conflict with the Northumbrian King Ecgfrid, likely due to his support of the Queen’s decision to join a convent, made it impossible for him to return to his post.

It was at this time that Wilfrid laboured for the Gospel in Selsey, converting the pagan inhabitants of Sussex to Christ. (Prior to their conversion these folks were reportedly very prone to committing suicide in times of depression. They called this “going to Wotan”, as they called one of their gods – the Norse god Odin – and from him we get the name “Wednesday”). During his many travels to the Continent, Wilfrid also preached to the Frisians, inhabitants of a coastal region along the southeastern part of the North Sea, since their language was similar to the one spoken by the Saxons of Northumbria.

After many trials and tribulations, St. Wilfrid reposed in the Lord on October 12/25 in 709 (or 710). His body was buried to the south of the high Altar in the Monastery of Ripon. His veneration as a Saint of the undivided Church came about shortly after his repose. May his prayers aid us in our vocation to grow to the full measure of our calling in Christ our Lord. Amen.